

משפט
האשה ששיגעה
את הבנאי

עשרים שנה היה צלח עבד, בנאי תושב שכונת התקווה, חבר נאמן בחרות. בימים אלו, כפרס על נאמנותו למפלגה, מצא עצמו על ספסל הנאשמים.

צרותיו החלו ערב הבחירות האחרונות לכנסת, כאשר ידיד ביקש ממנו לבנות לסגן ראש מועצת רמת-השרון, זאב אבידן, מח' סן ליד ביתו שברחוב הגפן 6 ברמת-השרון. 'תעשה לו את זה, יא עבד, למה הוא איש חשוב במפלגה', הסביר הידיד.

אז התחצף, 'יא עבד, הסכים עבד. סיכם כי יקח על עצמו המלאכה תמורת סך צנוע של 600 ל"ג, והתחיל בעבודה.

כאן נכנסה לתמונה אשת-הסגן. זו לא יכלה להחליט באיזה צד היא רוצה את דלת המח' סן. שינתה דעתה מדי יום. 'תשמעי, גברת, זה לא מקר-טון', התפוצץ עבד לבסוף, סרב לשנות.

אה, מתחצפים? התגמול היה מייד: סגן ראש המועצה סירב, לדברי עבד, לשלם לו. היה זה יום שישי, ולעבד חיכו בבית, לקראת השבת, שבעה פיות רעבים. מה עשה? נטל כמה בלוקים מעל המיבנה, ולקחם עימו.

על מעשה זה מצא עצמו בפני שופט השלום התל-אביבי מנחם אילן.

עבד הודה במעשהו, לא הוסיף מילה להצדקתו. במקומו נשא דברו כבוד השופט, שלא היסס לקבוע כי היה כאן קניטור מצד אשת הסגן, דן את הבנאי לעונש סמלי של 15 ל"ג קנס, תוך שהוא קובע: 'מפלגה לחוד — ועבודה לחוד.'

בנאי עבד

הווי
הנמר הנוראי
ברחובות תל-אביב

העוברים ושבים, בצומת מסילת הברזל בכניסה לשכונת-התקווה, לא האמינו למראה עיניהם: לתדהמתם זינק לפתע, מתוך גיפ, נמר גדול ושמן, החל משוטט הלך ושוב בצומת הסואנת. כמה אנשים זינקו בעיקבו תיו מהגיים בניסיון לתפוסו, אולם מאמציהם ניראו מגוחכים. הנמר פשוט התעלם מהם בבוז.

מקרקסים את הנמר. היה זה בצהרי יום השישי האחרון. העניין התחיל בתהלוך כה שאירגן ברחובות תל-אביב הקירקס הבולגרי, במטרה לעודד את אורחי העיר לבקר באיחולו הענק. אחת מנקודות המשיך כה בתהלוכה הססגונית היה הנמר המארי-לף, שישב בגיפ פתוח ליד מאמנו.

לאורך כל רחוב דינגוף ואלנבי סבל הנמר את הקירקס שהתנהל מסביבו בשקט. אך לקראת סוף המסע נשבר לו כנראה. בוינוק קליל הוא ניתק את החבל שקשר אותו, פרץ לתוך התנועה הסואנת.

הנמר מעזיב את המאמן. כרגיל אצל יהודים, גרמה הופעת הנמר לא למנוח, אלא להתקהלות דווקא — ממרחק מכובד כמובן — כשכל אחד נותן עצות. המשטרה שהועקה נאלצה לטרוח קשות להרחיק את הקהל. רוכב תל-אופניים שסירב לוותר על אופניו ולהתרחק מהמקום מצא את עצמו כשגבו אל הקיר ופניו אל הנמר — קרוב מדי. השניים החליפו זמן מה מבטים מלאי מורת-רוח, עד שהנמר החליט שהאיש לא רציני מספיק בשבילו. היה זה, בסופו של דבר, הנמר עצמו שהחליט כי כל האנשים האלה משעממים אותו. הוא התמסר מרצונו לידי מאמנו, תוך גיפנוף ונבו בבוז מופגן.

המאמן הנעלב גילה, מכל מקום, ריאליות למופת: כאשר החויר את הנמר לגיפ, הוא לא טרח כלל לקשור אותו מחדש.

על הופש עלייה ליהודי ברית-המועצות, והפסקת מלחמת-התעמולה בין ישראל והגופים היהודיים העולמיים הקשורים עימה, לבין ברית-המועצות והתנועות הקומוניסטיות.

קביעת מיכסה שנתית משולבת של עליית יהודים סובייטיים ושיבת פליטים פלסטיניים, בצורה שתשמור על הצביון הכללי של מדינת-ישראל.

★★★

תרון בכיוון זה מקל על כל הצדדים להגיע להסדר, מבחינה מדינית ומבחינה נפשית כאחת.

מצרים יוכלו לטעון כי השיגה נצחונה מדינית גדולה, שיתורה את האדמות הערביות הכבושות, פתרה את בעיית האחים הפלסטיניים, שמה קץ לטרagedיה של הפליטים. אותה השהה תשתחרר מצריים מן הצורך בנוכחות הצבא הסובייטי על אדמי-

יטפר הפליטים שיותר להם לחזור והארכת זמן לקליטתם. פירוט שטחים נרחבים, ערוי ות לשיט, וכי.

בהודעתיו האחרונות הסכים עבד-אל-נאיר שהפליטים החוזרים לא יוכלו לשוב בתיהם הקודמים. הוא גם לא קבע עמדה שמית לגבי השאלה למי יוחזרו שטחי לסטין: לירדן או למדינה פלסטינית חדשה. מנגד טוען המחנה הלאומי בישראל — בראשו גולדה מאיר — כי אין כל ממש הודעות אלה, וכי עבד-אל-נאיר משתדל לרוק אבק בעיני העולם.

על כך יש תשובה הגיונית: חת: אם רוצים בהסדר על פי זווים אלה, יש להעמיד את עבד-אל-נאיר במבחן המעשי. אם אין רוצים בו, אין כוונותיו של עבד-אל-נאיר רלוונטיות.

★★★

י שמעדיף שלום על פני שטחים, מי שמוכן לוותר על סיפוחים — אם מתוך כרה פנימית, אם מתוך ראיית התהום ש-

טוק סובייטי באינדור הצרי נכגש עם אסוק

תה, והיא תחזור להיות מדינה עצמאית. הערבים בכללם יבואו על סיפוק דרישותיהם המתונות (להבדיל מן התביעה הקיצונית לחיסול ישראל), הבעייה הפלסטינית תיעלם כגורם מתסיס וחתרני, והפחד מפני העלייה היהודית ייעלם. מאחר שעלייה זו תהיה קשורה בהחזרת פליטים ובנסיגת צה"ל.

ישראל תתחוק במידה ניכרת, תש-מור על צביונה תוך החזרת חלק מהפליטים, ותגשים מטרה המקודשת על כל הישראליים — הצלת יהודי ברית-המועצות ממצוקתם הגוברת. בעלי האידיאולוגיה הציונית יוכלו לטעון שזהו פתרון ציוני ברית-המועצות תצא בכבוד וברוח מן ההרפתקה המצרית, תיפטר מעורף יהודיה הבלתי-מרוצים מבלי לבגוד באידיאולוגיה הסובייטית ומבלי שהדבר יערע את מעמדה בעולם הערבי, תשים קץ לתעמולה היהודית הפוגעת בה קשה, היתה כיום חלק חשוב של המלחמה הקרה המערבית נגדה.

★★★

חשבה זו אינה מובאת כתרופת פאטנט, אלא כדרך לתיכנון ולפעולה, תוך מתן תשובה על האתגר החדש המסיכן את קיום המדינה. היא מבוססת על ההנחה שברית-המועצות עדיין רוצה בהסדר, שישפך את האינטרסים המוגבלים שלה, ואינה מוכנה להסתכן כאן במלחמת-עולם.

הנחה זו אינה וראית, כאמור. אולם יש לעשות מאמץ עליון לזרוא את נכונותה מייד, לפני שי זה יהיה מאוחר מדי.

המאמץ עצמו יכול רק להועיל. אם יצליח, יהיה זה רוח והצלה לכל. אם יכשל, נדע לפחות כי עשינו מאמץ עליון, וכי באמת 'אין ברידה'.

הכונה היא, כמובן, לפעולה חשאית, וכאן מבצבץ שוב, כאילו מאליה, שמו של נחום גולדמן. התנאי המוקדם הוא, כמובן, סילוק ממשלת הליכוד, סילוקה של גולדה מאיר וכל חבורת נושאי אידיאולוגים, הקמת ממשלה חדשה מסוגלת לחשוב ולפעול.

יה הוביל אותנו הסיפוחים — יראה בהירותו של עבד-אל-נאיר צעד חשוב בן הנוכח.

אולם אין להתעלם מן הקשיים ציפוכולוגיים והמעשיים הכרוכים בזה.

לא קל יהיה לדעת-הקהל הישראלית לבי-שיבה — ואפילו שיבה מסויגת — הפליטים. אמנם יש לאחרונה התעוררות סרית מסוימת לגבי בעיית הפליטים (פר-דן בן-אמון, למשל), אך בעיני רוב ישראלים, ודווקא בעיני רבים משוללי ה-ות, יש חשיבות רבה לגורם הדמוגרפי-הישראליים רוצים במדינה בעלת מוצק של יהודים דוברי-עברית — ואפילו יהיה המיעוט ה-בי כה שותף מלא ושווה-מת.

אחת רוב יהיה קל יותר להשלים עם ון הנסיגה לגבולות ה-4 ביוני, אם תהיה זה זו מלחה בתיווקה הפנימי של ישראל. גבי שתי נקודות אלה טומנת המציאות רשה של המעורבות הסובייטית אפשרי-חדשות לגמרי.

ני מציע לחשוב על גישת-שלום תלת-ית על פי הקווים הבאים:

● הוצאת הכוחות הסובייטיים המיבצעיים ממצרים, הגבלת משלוחי הנשק לארצות ה-מרחב.

● שדום ישראלי-מצרי רשמי, נסיגה לגבול הקודם, מעבר חופשי בטיראן וסואץ, פירוק וערוכות בטחוניות, קביעת מועד לכינון יחסים כלכליים ודיפלומטיים מלאים בין שתי המדינות.

● פתרון הבעייה הפלסטינית על-ידי החזרת הגדה המערבית ורצועת עזה לאומה הפלסטינית (שתחליט אם להקים בה מדינה משלה או לחזור לירדן), גבול פתוח בין שתי המדינות, חופש-תנועה, ערובות בטחוניות, ירושלים כבירה משותפת, מתן זכות-הבחירה לפליטי תשיח בין שיבה ופיצויים. ● הסכם ישראלי-סובייטי

בעל תלת-אופניים מבוהל נסוג מפני הנמר

הנמר סבל בשקט

הנמר חוזר לגיפ ומובל הביתה

את הקירקס שמטביבו